

[Justitsministeren.]

bekendt, nogen Sinde har anmodet Politiet om nogen Art af Beskyttelse for sig selv, og endelig, at det ingenlunde er noget nyt, at Politiet i visse Situationer eller paa Grund af foreliggende Trusler har følt det som sin Pligt at beskytte en eller anden Borger; jeg tænker ikke her, som man ogsaa har skrevet rundt i Pressen, paa de stadig forekommende anonyme Truselsbreve, som bl. a. alle Ministre er saa fortrolige med, og som baade de og Politiet plejer at lade gaa i Papirkurven. Det er ikke mere end en Uge siden, at en Mand tilbød at myrde mig med koldt Blod; undertiden ønsker man ogsaa mine uskyldige Børn pint og lemlæstet for mine Øjne, inden jeg selv skal af med Livet. Men den Slags anonyme Smædeskrivelser er Hverdagskost, og der skal virkelig noget mere til, før Politiet sætter sig i Bevægelse.

Man har i øvrigt fremstillet det, som om Beskyttelse for Ministre var noget nyt, noget, jeg altsaa i min Skræk havde fundet paa; enkelte Blade har da ogsaa antydnet, at min Optræden skyldtes Ønske om at sammenligne mig med Hitler og Mussolini, der dog hidtil ikke har syntes at kunne klare sig med en enkelt Livvagt. Nej, lejlighedsvis Beskyttelse af en Minister er forekommet af og til gennem mange Aar, ofte ogsaa uden vedkommendes Viden. Hvad mig selv angaar, var jeg ude for Politibeskyttelse første Gang, saa vidt jeg ved, i Vinteren 1933 efter Skuddet her i Folketinget og forskellige Rudeknusninger i mit Hjem, ikke paa min Foranledning — efter Pressens daværende Udtalelser frembød jeg nemlig ikke dengang Tegn paa Angstpsykoser, tværtimod blev jeg mærkelig nok karakteriseret som modig, bl. a. ogsaa fordi jeg udsatte mit spæde Liv for adskillige Attentater ved at gaa rundt paa Herberger for hjemløse, hvad Angriberne ikke har nedladt sig til.

En Dag i den Periode indfandt den nuværende Statspolitichef sig her i Rigsdagen hos mig, som altsaa var Socialminister, og bad mig læse en Rapport, hvorefter en navngiven bekymret Fader meddelte Politiet, at hans politisk yderliggaaende og temmelig overspændte Søn var gaaet hjemmefra, medtagende Faderens Revolver og efterladende en Seddel, der forkyndte, at han var udset bl. a. til at myrde undertegnede, i hvilken Anledning Politichefen meddelte mig, at Politiet maatte føle sig foranlediget til at skygge mig. Jeg svarede hertil, at jeg ganske maatte overlade Politiet at træffe Afgørelse i saa Henseende, men at

jeg hverken nu eller nogen Sinde senere ønskede at faa Rapporter eller overhovedet at diskutere eventuelle Attentater eller Overfald paa mig selv. Jeg blev dengang skygget i tre Uger, kunde aldrig gaa ud, uden at to Mand ledsagede mig, maatte ringe til Politiet, naar jeg forlod Hjemmet, og meddele, hvor jeg skulde hen. Hvis nogen tror, at det egentlig er morsomt, i Tilgift til alt, hvad man maa finde sig i i det offentlige Liv, ogsaa at faa sit Privatliv ødelagt, maa man være temmelig aandsvag.

En anden Gang fik jeg Anmodning fra Opdagelsespolitiet om i Anledning af et formodet Attentat at sidde ved den offentlige Modtagelse og beskytte Brystkassen med en stor Protokol og have en Gaspistol liggende ved Siden af paa Bordet; jeg afslog dette, hvorimod jeg gik ind paa gennem Politiet at modtage en ladt Revolver, som jeg omhyggeligt gik med og trods formodet Angst ogsaa agtede at bruge over for eventuelle lysthavende.

I øvrigt er den allernyeste Idé inden for snævre nazistiske Kredse herhjemme med Hensyn til Undlivelse af politiske Personligheder ganske pikant. De skal ikke skydes, ligesom Bombeattentater ogsaa har vist sig at medføre visse Ubehageligheder, derimod skal de køres ned af Automobileer, naar de er ude at spadser; der skulde i saa Fald kun kunne blive Tale om uagtsomt eller hændeligt Ulykkestilfælde, højst om uagtsomt Drab, der er en meget billigt takseret Forbrydelse. Det lyder meget snedigt, men jeg har hidtil passeret samtlige Fodgængerovergange uden af den Grund at ryste af Skræk.

Jeg har opholdt mig lidt ved dette Spørgsmaal, fordi det forekommer mig, at man her er inde paa et Omraade, hvor man skal lade Politiledelsen, som er den eneste, der kan have virkeligt Kendskab til Forholdene, træffe Bestemmelse under eget Ansvar, og hvor det er lidt uanstændigt at latterliggøre de Personer, uanset hvem det er, der retter sig efter Politiets direkte Paa-bud, som virkelig ikke er morsomme, i det mindste ikke for dem, der ønsker at have deres Hjem og Privatliv i Fred. I øvrigt kan det vel ikke være undgaet det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansens Opmærksomhed, selv om han ikke kender Forholdene andetsteds, at Mentaliteten i visse snævre Kredse netop i det sidste Par Aar er undergaaet en saadan Ændring, at de yderliggaaende Smaapartiets Ophidselse af skøre Hjerner lejlighedsvis antager en saadan Karakter, at man kun med Betænkelighed